

עני

מזכר רבה קהל

וְלֹאִיתְמַר וְהֵם לֵאמֹר לְכֹל יִשְׂרָאֵל. דְּבַר אַחַר, טוֹבִים
 הַשְּׂנִיִּים. זֶה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן. מִן הָאֶחָד. זֶה לְעַצְמוֹ וְזֶה
 לְעַצְמוֹ. אֵת מוֹצֵא כְּשָׂא מֹשֶׁה וּבִרְךָ אֵת יִשְׂרָאֵל לֹא
 שָׂרְתָה שְׂכִינָה עַל יָדוֹ וּכְשָׂאוֹ שְׂנִיָּהֶם וּבִרְכוּ אֵת יִשְׂרָאֵל
 מִיַּד שָׂרְתָה שְׂכִינָה עַל יְדֵיהֶם, הִדָּא הוּא דְכָתִיב (שם ט ט ב)
 וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל אֱהֱל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ וַיְבָרְכוּ אֵת
 הָעָם, בָּרְכוּ אֵת יִשְׂרָאֵל וְאַחַר כֵּן וַיֵּרָא כְבוֹד ה' שָׂרְתָה
 שְׂכִינָה עַל יְדֵיהֶם. אָמַר ר' זְעִירָא מְשַׁפְּחוֹת וּמְשַׁפְּחוֹת הֵם,

עלוי

שנה נלעיס בוק יב

סבירא ליה לרבי יוסה דמלחא כחנפי עפסה היא לחמשיין
 דכלים דהוו משקרא נמי מיטמו או
 שביק לכו. ואין סלכה כר' יוסה :
 נגוע נראה לי בבית. אלא כנגע נראה לי בבית יצוה
 הכהו ופני את הבית ויבטרום יבא הכהו לראות את הנגע ולא יטמא

יום יום אוב

שואמר נגע נראה לי וסא לא ידע. וזהו למען אכרה הוזהר מלומר נגע והלא עד שואמר סתק סתק. עדין חן כ
 שומאה. דהתק ברע"ו. והה"ס כהב כהב רבוי. דכון רבוי. לא יוכל לטעם. לכן לא יאמר בלשון ברור. ע"י
 אמרס. ולמד לומר לומר אוי יודע. ולי מראה משני דרך ארץ עדין לנאוג עם הכהן כ"י. א"י עלא ימא סתק ויגו
 שומאה. ע"כ. ובי"א כהב. משום וזהו שקדים לא יבן. דהא כל זמן שלא עסק סתק לחו נגע הוא. ואך יאמר נגע כ
 וכתב בעל תרבו אהרן. דלא דק בזה. סתק אוי שוטה לחו נגע. אבל הסומאה שוטה כ"י. וקודם שיבא סתק. נגע כו